

GYÖTRŐDÉSEK

EGY JÓ
feleség

„Izgalmas és szuperszexi olvasmány!”
– TJ, *goodreads.com*

fine
selection

New York Times bestsellerszerzők

MEREDITH WILD,
HELEN HARDT

GYÖTRŐDÉSEK

MEREDITH WILD,
HELEN HARDT

EGY JÓ
feleség

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Helennek – Köszönöm, hogy a kezdettől fogva mellettem vagy!

Meredithnek és Jonnak

*– Köszönöm a barátságotokat,
a nagylelkűségeteket és a hűségeteket!*

ELSŐ FEJEZET

KATE

Mindig azt mondogatta, hogy nekem van a legszebb kék szemem a világon.

Igazság szerint inkább szürke, mint kék, de amikor a két combom közül felnézett rám sötéten izzó tekintettel, elhittem neki, hogy a szemem kék, én pedig gyönyörű vagyok.

– Jó így, édesem? – súgta, én pedig beleborzongtam.

Price mindig a szemembe nézett, miközben odalenn kényeztetett. Az első alkalomtól kezdve, amire még a főiskolán került sor. Viharos volt a kapcsolatunk, szerelem első látásra, bármilyen nyálasan is hangzik. Diplomaosztó után Price a Wall Streeten kezdett dolgozni tőzsdei területen, én pedig szövegíróként helyezkedtem el a *The New York Tribune*-nél. Egy kis szerencsével rátaláltunk a különös kis brooklyni lakásunkra – ami kényelmes és tökéletes.

Igen, tökéletes.

Az is tökéletes volt, ahogy Price nyalt engem, néha közelebb rántva magához; éreztem halk mormolását a belső combom érzékeny bőrén.

És a szemét egy pillanatra sem vette le rólam.

– Istenem, jó – sóhajtottam. – Igen, igen!

Megfordított, hogy négykézláb legyek, és rácsapott a fenekemre.

– Neked van a világon a legszebb segged, Kate.

Remegés futott végig a testemen. Imádtam, ha ebben a pózban kényeztetett a nyelvével. Máris közel kerültem az elélezéshez. Tudtam, hogy nem kell sok idő, és...

– Oh!

Két ujjja becsusszant a nedves hüvelyembe, és a rengés elkezdődött. Price millió orgazmust okozott már nekem az elmúlt évek során, és mindegyik csodálatosabbnak tűnt az előbbieknél. Ez a mostani egy robbanás volt – a testem minden sejtjén végigsöpört. Hátrahúzódtam, hogy az ujjaival még mélyebbre hatoljon bennem.

– Ez az. Élvezz csak el, édes kicsi Kate!

A végtagjaim remegtek, a karjaim elgyengültek, és végül csak a combom tartotta a fenekem a mennyezet felé.

– Imádom, amikor elélvezel nekem – mondta Price mély, rekedt hangon. – Nem is tudod elképzelni, mennyire gyönyörű vagy most.

A szavai ismét a csúcs felé löktek.

– Érezlek, édesem. Érzem, hogy még egyszer el fogsz élvezni. – Kihúzta az ujjait, és a következő pillanatban már bennem is volt a farka.

Csak ennyi kellett. Felrobbantam körülötte.

– Price! Istenem, Price!

– Ez az, bébi! Imádom, amikor a nevedet kiáltod. Imádom, ha elélvezel. – Még egyet lökött rajtam. – Teljesen körbeölelsz, Kate. Senki más... senki más nincs a világon, csak te...

Hátranyomtam a csípőmet, rákényszerítve Price-t, hogy fokozza a ritmust. Keményen és gyorsan. Így szerettem, főleg közvetlenül

azelőtt, hogy elment egy újabb üzleti útra. Mindig gondoskodott róla, hogy kizárólag rá gondoljak, miután itthon hagyott.

És ez így is történt. Price sosem ment ki a fejemből.

Még mélyebbre hatolt belém, majd visszahúzta a farkát. Bár nyögtem a hiányától, Price a hátamra fordított, széttárta a lábamat, aztán tövig belém hatolt.

– Nézz rám, Kate! A gyönyörű kék szemedbe akarok nézni. – A szemöldökén izzadságcseppek jelentek meg, a homlokába pedig sötét hajszálok tapadtak. – Gyönyörű vagy. Annyira gyönyörű! – Még egyet lökött rajtam, nyögve. – Ú, ez az! Annyira jó!

A többszörös orgazmustól olyan érzékennyé váltam, hogy minden egyes cseppet éreztem, amit Price belém eresztett.

Egy nap majd gyerekünk is lesz... Még nem álltunk rá készen, de egy nap majd... Price rám hanyatlott a forró, síkos testével. Pár másodperccel később azt motyogta:

– Ne haragudj, bébi... – És oldalra moccant.

Felé fordultam, és a számat a szájára tapasztottam.

– Máris hiányzol.

A karját a homlokára hajlította, és becsukta a szemét.

– Te is nekem. De csak egy hétre megyek.

Mosolyogva ismét megcsókoltam.

– Az egy hét úgy hangzik számomra, mint az egy év.

Kinyitotta a szemét, és felém fordult.

– Tudom. Felhívlak majd mindennap, ahogy szoktam. – Aztán sóhajtott egyet. – Ideje, hogy készülődni kezdjek, ha el akarom érni azt a gépet. Neked pedig egy délutáni alvásra van szükséged. Megérdemled.

Ahogy felkelt, a matrac megmoccant. Ébren akartam maradni, míg el nem megy, de kimerült voltam. Nyolcvan órát dolgoztam a héten,

és siettem, hogy hazaérjek, mielőtt Price elindul. Másnap szombat volt. Úgy döntöttem, jól kialszom magam, aztán késő délután ebédelni megyek a legjobb barátnőmmel, és aztán jöhet egy jól megérdemelt masszázs.

– Szeretlek, bébi – mondtam, és el is aludtam.

A szavai már félálomban jutottak el hozzám.

– Én is szeretlek. Örökké.

Felriadtam az ágyban. Mi volt ez az idegesítő hang?

Nem az ébresztőm. Nem állítottam be. Csak egy délutáni szunyókálásra feküdtem le.

Csengettek. Annyira mélyen aludtam, hogy nem is ismertem fel az ajtócsengőt. Gyorsan az éjjeliszekrényen álló mobilomra pillantottam. Éjfél? A fenébe! Tényleg kimerült voltam. Büntudat hasított belém. Szerettem volna elköszönni Price-tól, mielőtt elment. Mostanra már egész biztosan Svájcban van, gondoltam. Felrángattam magamra egy mackónadrágot meg egy pólót, és kibotorkáltam a szobából a bejáráthoz. Felvettem a kaputelefont.

– Igen?

– Mrs. Lewis? Katherine Lewis?

Megköszörültem a torkom.

– Igen.

– Trent Nixon tiszt vagyok a New York-i Rendőrkapitányságról. Valamit... közölnöm kell önnel. Felmehetek?

A szívem a gyomromba zuhant.

Valami rettenetes dolog történt.

EGY ÉVVEL KÉSŐBB...

– Jaj, ne már, Kate – nógatott a sógornóm, Michelle. – Rád fér egy kis vakáció.

– Az elmúlt évem egy vakáció volt. Alig dolgoztam. – Valójában nem kellett. Price egy komoly összegű életbiztosítást hagyott rám. Megfelelő befektetés mellett soha többé nem kellett dolgoznom. Ami jó volt, mert valójában nem is éreztem magam alkalmasnak rá.

– Pont erről beszélek. Ígéretes karrier áll előtted. Egy ígéretes jövő.

Egy jövő Price nélkül? Nem, köszönöm. A sógornómre néztem. Annnyira hasonlított a fivérére a sötét hajával és a kifejező tekintetével. Ugyanolyan eleven, eltökélt természete volt, ahogy azt most ki is fejezte. Michelle úgy döntött, szükségem van egy egzotikus kapcsolódásra. Egy csajos útra, a Csendes-óceán déli részén, egy lakatlan szigeten.

Semmi kedvem nem volt hozzá.

– Nem szenvedhetsz itt örökre – folytatta.

– Nem hiszem, hogy ki tudok jönni ebből, Chelle. – Ezt tényleg így éreztem. Ugyan hogy tehetném túl magam azon, hogy elvesztettem életem szerelmét?

Michelle megérintette a karomat, nyilván megnyugtatósképpen, de hiába.

– Nekem is hiányzik. Mindannyiunknak. Megértem.

Azt hitte, megérti. De ez nem volt igaz. Ő a húga volt, nem a lelki társa. Nem ő akarta megszülni a gyerekeit – azokat a gyönyörű, képzeletbeli gyerekeket, akikkel sosem találkozhattam. Nem neki kellett volna megöregednie mellette – együtt nevetni vele a padon, galambokat etetni és nézni a játszó gyerekeket.

A szerelmemet elragadta tőlem a pokol torka, és ezt senki nem értette. Senki nem értette.

Michelle körbenézett a konyhában.

– Mikor takarítottál ki utoljára? És mikor ettél utoljára normális kaját?

A mosogatóban piszkos tányérok álltak halomban, az asztalon pedig ott hevert az előző napi elviteles kínai kaja doboza. Nem sokat tudtam lenyomni belőle a torkomon.

Nem feleltem.

– Figyelj ide! – mondta Michelle. – Kimozdulunk. Kihívok egy takarítócéget, hogy fertőtlenítsék le ezt a helyet, és elviszlek egy étterembe. Ahol *enni* fogsz. Aztán elmegyünk vásárolni.

Szólásra nyitottam a számat, hogy ellenkezzek, de Michelle lepiszegett.

– Vita nincs. Ruhákra van szükséged. Strandcuccokra. – Aztán a táskájába nyúlt, és elővett pár papírlapot. – Itt a kinyomtatott jegyed meg az útvonalterv. Holnap reggel indulunk.

Egy viharos repülés és egy kompút után, ami alatt majdnem elhánytam magam („Ez nem tengeri betegség” – magyarázta Michelle. „Csak az idegeid!”), egy hepehupás autózás következett – valóságos szikladarabokon robogtunk át –, majd végre megérkeztünk a csendes-óceáni sziget, Leiloa kis, parti villájába.

A taxis kipakolta a táskákat. Michelle fizetett neki, és motyogott valamit, amit nem értettem.

Miután a sofőr elment, Michelle felém fordult.

– Na, mit szólsz?

– Azt hiszem, pisilnem kell. – A hepehupás út megtette a hatását.

– Az isten szerelmére, Kate! Nézz már körül! Gyönyörű ez a hely. A strand a közvetlen közelünkben, és úgy hallottam, hogy a naplementék csodásak. Ez maga a paradicsom. Add át magad neki!

Egyedül a halálnak adtam volna át magam szívesen, hogy maga alá temessen a föld. Fogtam a táskámat, és elindultam.

– Menjünk be!

Michelle a fejét csóválva sóhajtott.

– Rendben. – Elővette a kártyakulcsot, és kinyitotta az ajtót. – Biztosan remek lesz ez a hely. Négy hálószoba és egy teljesen felszerelt konyha. Medencével, pezsgőfürdővel.

– Minek nekünk négy hálószoba? – kíváncsiskodtam.

– Hagyd már ezt, kérlek! Menni fog, Kate?

Michelle egész jól viselte a pesszimista hozzáállásomat. A legkevesebb az volt, hogy megpróbálom élvezni az utat, amit a kedvemért szervezett. Láthatóan rengeteg erőfeszítésébe került. Egész úton minden első osztályú volt. Biztosan egy vagyona került neki. Legalább megerőltethetem volna magam.

– Jó, nyertél. Abbahagyom!

A villa gyönyörű volt, és osztályon felüli, modern stílusban rendezték be. A konyhában ott állt egy gourmet tűzhely, a pultokon márvány fénylett, a rozsdamentesacél hűtőszekrény pedig hatalmas volt.

Michelle kinyitotta, és kivett belőle egy üveg Moët pezsgőt.

– Igyunk arra, hogy elkezdődik a három hetünk a paradicsomban!

Nem igazán voltam még partihangulatban.

– Nem, köszönöm.

– Hé, emlékszel, mit mondtál? Hogy átadod magad ennek. – Le-csavarta a csomagolást az üveg nyakáról, majd egy pukkanás kísé-re-tében kihúzta a dugót.

– Igazad van. Ezt mondtam. – Hogy kivegyem a részem a dolog-ból, keresgélni kezdtem a szekrényben, és találtam is két pezsgős-po-harat. Michelle megtöltötte őket, és az egyiket átnyújtotta nekem.

– Arra, hogy megtaláljuk, ami elveszett – mondta koccintás előtt.

Mély levegőt vettem. Érdekes szavakat használt. Szó szerint so-sem fogom megtalálni azt, amit elveszítettem, de talán magamban megtalálhattam valamit abból, ami eltűnt – az erőmet, ami segít az előttem álló úton.

– Rendben. Arra, hogy megtaláljuk, ami elveszett. – Belekortyo-ltam a habzó italba. A buborékok a nyelvemen táncoltak.

– És hogy ez meg is történjen – folytatta Michelle –, öltözzünk át, aztán menjünk el sétálni a partra. A tiéd az emeleti szoba, a fo-lyosó végén. Én itt leszek lenn, a fürdőszobában.

Felvitettem a táskáimat a szobába, amit Michelle kiválasztott ne-kem... és leesett az állam, amikor beléptem. Ez volt a luxuslakosz-tályok legluxusabbika. Semmi szükségem nem volt ekkora szobára. És minek is bérelte ki pont ezt a villát? Elmehettünk volna egy két-ágyas szállodai szobába is.

A hatalmas ágyat fekete és ezüst selyem ágynemű fedte, a komó-dok és az éjjeliszekrények pedig sötétbordó színűek voltak. De mindez semmi nem volt a fürdőszobához képest. Az maga volt a dekadencia. Ezüstös fehér márványlapok és fekete porcelánszante-rek, beleértve a bidét is. A kád és a zuhanyzó két embernek is óriá-si lett volna. Beleszippantottam a levegőbe. Az egész helynek rózsá-s és levendulaillata volt.

Kipakoltam néhány cuccot, és magamra kaptam egy dögös pink bikinit – Michelle ragaszkodott hozzá, hogy megvegyem.

– Nagyon jó alakod van – magyarázta. – Mutasd meg a világnak!

Fogalmam sem volt, kinek kellene mutogatnom. Mindenesetre felvettem, és a derekam köré tekertem egy fekete-pink szarongot. Belebújtam egy flip-flopba, kifésültem mézszőke hajamat, begumiztam a fejem tetején, és lementem az alsó szintre.

Michelle a konyhában várt rám királykék bikinifelsőben és lenge, fehér, földig érő szoknyában. A kezembe nyomott egy újabb pohár pezsgőt.

– Egy kis bubi az útra.

– A nyilvános strandra?

– Hülye vagy? Ez egy *magánstrand*! Láttál te bárhol is másik házat idefelé úton?

Valójában nem sok mindent vettem észre. Túlságosan lefoglalt az önsajnálát.

– Ja, bocs. Akkor, gondolom, vihetjük.

– Bármit! – mosolygott. – Na, menjünk! Indulj el balra. A látvány lenyűgöző. Egy perc és megyek én is! – Lehúzta a pezsgőjét.

– Nem, inkább megvárlak.

– Fel kell hívnom valakit. Pár perc, és nem akarom, hogy addig itt várákozz, amikor itt van a strand meg a víz egy köpésre. Menj csak! Nem akarom, hogy lemaradj a naplementéről.

Végül is mit veszíthetek? Már úgylis elveszítettem mindent. Nem ártok vele senkinek, ha sétálok egyet a strandon egyedül pár percet. Kiléptem a házból, fogtam a poharamat, és az óceán felé pillantottam. A nap már a horizont felé közeledett, élénk narancssárga golyó sárga sugarakkal és fehér, ragyogó középponttal. Még mindig egész

világos volt, úgyhogy árnyékoltam a szemem a kezemmel. Az nem jutott eszembe, hogy napszemüveget vegyek fel.

Aztán végigsétáltam a parton, és a homokra sodort számtalan kagylót meg tengeri növényt bámultam. Pár méter megtétele után visszanéztem, látom-e Michelle-t. Nyoma sem volt egyelőre.

Folytattam az utam, ismét a nap felé, majd magam elé tekintve, amikor...

Michelle azt mondta, ez egy lakatlan sziget. Akkor miért sétált egy alak egyenesen felém?

Hunyorogva próbáltam kivenni őt. A magabiztos lépteit valahogy ismerősek voltak...

A szívem nagyot dobbant.

Ne.

Az nem lehet.

Egy szellem sétált felém.

Egy szellem, aki valaha azt mondta, nekem van a legszebb kék szemem a világon.

MÁSODIK FEJEZET

PRICE

Álmodtam már erről a napról. Megszámlálhatatlan éjszakát töltöttem ágyban fekve, ezzel a lehetőséggel kínozza magamat. És jobbára minden második ilyen éjszakán igyekeztem magam lebeszélni erről.

Hagyhattam volna, hogy továbblépjem és elfelejtsen engem. Talán ez lett volna a helyes döntés, de abban a percben, hogy felvettem a telefont, és hívtam Michelle-t, tudtam, hogy nincs visszaút. Még ha Kate bele is szeretett másba, meg kellett találnom a módját, hogy visszakapjam őt. Ő volt a feleségem, és ezen semmi nem változtatható. Még az állítólagos halálom sem.

A nap forrón sütötte a vállam, a lábam besüppedt a homokba, ahogy felé haladtam a parton. Kate felém fordult, és a tekintete megakadt rajtam. A szívem hevesen kezdett verni. Vajon már felismert?

Annyi szituációt elképzeltem már fantáziálás közben. A boldogság könnyeit a szemében. Ahogy a karomba ugrik. Hogy ágyba esünk az első adandó alkalommal. Ahogy a tenyerem ismét a bőrét érinti. Az én édes Kate-em...

Ahogy közeledtem, ő megállt, a szája kinyílt, a karjai ernyedten lógtak a teste mellett. Hát, akkor nem fog a karjaimba ugrani.

Lassítva mentem tovább, és a szívem megállt, amikor a tekintetünk találkozott. Az a kék szempár... Már akkor megölt vele, amikor először megláttam a főiskolán. Meghaltam tőle. És ma is ugyanolyan hatással volt rám.

– Kate.

Kinyújtottam a kezem, hogy megérintsem.

De ő megrázta a fejét, és remegő kézzel az ajkához nyúlt.

– Ez nem lehet.

– Kate, én vagyok – mondtam hangosabban. – Price.

Továbbra is a fejét rázta, majdnem hátrabukott.

– Nem vagy igazi. Ez nem igazi. Te meghaltál.

– Nem, én igazi vagyok, édesem. Én vagyok. Esküszöm. – Nem tudtam tovább tartani a távolságot. Tettem felé pár nagy lépést, a karomba kaptam őt, és összeért a mellkasunk.

De abban a másodpercben, hogy megérintettem, zokogni kezdett. A fájdalom olyan nyers és valódi volt. A végtagjaimba mart vele, én pedig a nyakába fúrtam a fejem, és beszívtam az illatát. Grépfrút. Istenem, még mindig ugyanolyan illata volt. Azt kívántam, bár minden ugyanolyan lehetne most.

Kate továbbra is zihált, a teste finoman a karjaimba simult. Leafogyott. És észrevettem azt is, hogy sötét karikák húzódnak a szemem alatt. Meg azt, milyen élettelennek tűnt még akkor is, amikor döbbszenten meglátott engem. Bárcsak eltüntethetném mindezt... ezt teszem majd, amint befejezi a sírást, és hagyja, hogy megcsókoljam és szeressem.

Csitígtattam, eltoltam magamtól egy kicsit, hogy lássam az arcát, és letöröljem a könnyeit.

Aztán megpillantottam mögötte egy sötét hajú alakot. Michelle a tornácon állt pár méterrel lejjebb.

– Chelle.

Abban a pillanatban, hogy kiejtettem a nevét, szaladni kezdett felém. Kate elhúzódott tőlem, még mielőtt visszatarthattam volna, és Michelle kettőnk közé futott.

– Te személtáda! Istenem, el sem hiszem, hogy te tényleg itt vagy. Ez tényleg te vagy!

Könnycsatornák végig az arcán, de közben mosolygott is, az arcom tiszta nedves lett tőle, és ezer csókkal halmozott el. Szorosan magamhoz öleltem, és a sírása hamarosan nevetéssé változott. Nem hallottam ilyen boldog hangot... hát, a boldogabb idők óta.

Végül Michelle hátrébb húzódott, és mindketten Kate felé fordultunk, aki a saját testét ölelte át. A trópusi forróság ellenére reszketett.

Michelle megfogta a kezét.

– Gyertek! Menjünk be, és végezzük ki azt a pezsgőt! Ünnepelelnünk kell.

Kate halvány mosolyt erőltetett az arcára, a tekintete visszavándorolt rám, mintha nem hinné el, hogy igazi vagyok. Követtem őket, és közben szemet szúrt a ház nyitott belső kialakítása. Semmi nem tudja úgy tönkretenni egy mérsékelt övi sziget hangulatát, mint egy légkondi folyamatos zúgása.

– Gyönyörű hely – vigyorogtam. Némi kutatást követően esett a választásom erre a villára. Természetesen fontos volt, hogy a világtól elzárt helyen legyen, de Kate miatt az is, hogy a lehető legjobb legyen. Reméltem, tetszik neki. Kétségtelenül jobb volt, mint a hajó, amin az elmúlt hónapokban laktam.

Kate a konyhasziget pultjának támaszkodott távolba révedő tekintettel, Michelle pedig a rozsdamentesacél hűtőtől a sötétre

lakkozott konyhaszekrényhez ugrott, hogy kivegyen még egy pezsgőspoharat.

– Elképesztő. Te aztán tudod, hogyan találd meg a tökéletes helyet a család újraegyesüléséhez – jegyezte meg Michelle, kiengedve egy boldog nevetést.

Kate Michelle-ről rám nézett, majd ismét vissza.

– Te tudtad?

Michelle mosolya ellágyult.

– Price felhívott múlt héten. Csak annyit mondott, hogy foglaljam le ezt a helyet kettőnknek, és tartsam titokban. Ezért kellett olyan hirtelen intézkednem. Minél előbb ide kellett hogy hozzalak.

Kate a fejét ingatta, friss könnycseppek csillogtak a szemében, fennakadva a hosszú szempilláin.

– Édesem... – tettem felé egy lépést.

– Ne édesemezz nekem! – A márványra csapott. – Meghaltál. Eltemettünk!

Michelle letette a pezsgősüveget.

– Jobb, ha most kettesben hagylak titeket. Bocsánat – szólalt meg halkán. – Megyek, és szétnézek egy kicsit a szigeten. Sötétedés előtt visszatérek. – Lesütött szemmel elhaladt mellettem, de előtte még egy röpke puszit nyomott az arcomra.

Aztán eltűnt, kettesben hagyva a feleségemmel. A roppant dühös, szenvedélyes, gyönyörű feleségemmel. A nővel, akitől egy perc alatt el tudok élvezni. A nővel, akinek örök szerelmet esküdtem.

A nővel, aki átélte, hogy eltemetnek engem...

Ettől a képtől úgy megfeszült az állkapcsom, hogy szinte megsajdult. Kate talpig feketében örök búcsút mondott nekem a családtagjaink és barátaink társaságában.

– Semmi nem volt abban a koporsóban, Kate.

Ha megtalálták volna a testem, nem álltam volna most itt.

A tenyerébe rejtette az arcát, és halkán sírni kezdett. Ellenálltam a késztetésnek, hogy ismét felkapjam a karomba.

– Tudom, hogy feldúlt vagy...

Felkapta a fejét, és összehúzott szemmel nézett.

– Feldúlt? Magamra hagytál, Price. Egy éven át gyászoltalak. Hol voltál, miközben nekem megszakadt a szívem? Szigetről szigetre utazgattál? Szörföztél?

Napbarnított, izmos testem felé mutatott, mintha a külsőm világosan bizonyítaná, hogy egy jó hosszú vakáción vettem részt. Nagyot tévedett.

Közelebb léptem, és erősen magamhoz húztam. Ezúttal nem állt szándékomban elengedni őt.

– Értünk tettem! Érted tettem, Kate. Ezt most még nem érted, de higgy nekem! Nem volt más választásom.

Nyelt egyet, és mintha a haragja meg a könnyei eltűntek volna egy pillanatra.

– Szeretlek – szűrtem a szavakat a fogaim között. Istenem, nem is tudta, hogy mennyire! – Élek, de egy részem meghalt, amikor a repülő lezuhant. Vissza akarom kapni. Vissza *akarlak* kapni!

Kate ismét meg akarta rázni a fejét, de a kezembe fogtam és fel-emeltem az arcát, hogy megállítsam a mozdulatot. A szánk szinte összeért. Bárcsak megértethetnék vele mindent egy csókkal, egy ígérettel, hogy a szívem egész idő alatt a helyén volt.

Egy próbálkozást megért. Így hát elkaptam a száját, szétválasztottam az ajkait, míg meg nem találtam a bársonyos nyelvét. Aztán többet is akartam. Ki kellett volna élveznem, hogy a puha ajkai az enyémekhez érnek, de megrészegültem tőle. Addig faltam, hogy szinte megfulladtunk.

Amikor végre elhúzódtunk, ziháltam, és rettenetes merevedésem támadt – úgy éreztem, a szívem darabokban, mégis egészben, hogy egyszerre vagyok zaklatott és békés, mert Kate most már ott van mellettem, és átölelhetem.

– Kate, magamévá akarlak tenni. – A hangom megbicsaklott az alig visszafojtott vágytól.

Kate lábujjhegyre emelkedett, beletúrt a megnőtt hajamba, és ismét összeért a szánk. Akár egy jégkocka a nyári napon, valami felolvadt bennem: a félelem és a kétely, ami azóta szorongatott, hogy Kate elhúzódtott az érintésemtől. Nem. Ő továbbra is az én Kate-em volt. És meg fogom mutatni neki, hogy ugyanaz a férfi vagyok, aki valaha voltam, minden lehetséges módon.

Megemeltem őt, a combjai a csípőmre fonódtak, miközben én elindultam a nappaliból a legközelebbi hálószoza felé. Berúgtam az ajtót, és letettem Kate-et az ágy elé. A tekintete fátyolos volt a vágytól. Abban a pillanatban megfogadtam, hogy amíg itt lesz, gondoskodni fogok arról, hogy ez a kifejezés a lehető leggyakrabban ott legyen az arcán.

Végigsimítottam a vállát és a karjait. Szeretkezni fogok vele. Aztán megetetem. És aztán... egyszer színt kell majd vallanom. De előtte döntenie kell. És az egész jövőnk azon a döntésen múlhat. Bármennyire is szerettem, azt a döntést neki kell meghoznia.

Mielőtt ezen elmerenghettem volna, Kate felém nyúlt, és lefejtette a vállamról a fehér ingemet. Aztán rángatni kezdte a rövidnadrágomat.

– Vedd ezt le!

A hangja nem incselkedő vagy játékos volt. Inkább mintha a kétségbeesés szélén lett volna. Ezt onnan tudtam, mert én is egészen megszállottá váltam a gondolattól, hogy hamarosan meztelen és csupasz

lesz, széttáruul előttem, miközben én addig dolgozok rajta, míg fel nem sikolt. Összerezzenem, amikor az érintése a farkamat súrolta, ami már most olyan kemény volt, mint a kő.

Gyorsan lekaptam az alsómat. Félig lehunyt szeme erre elkerekedett, de már egy másodperccel sem tudtam tovább kínozni magam azzal, hogy lángoló tekintetével méreget engem. Megfogtam a csomót, ami tartotta rajta a szarongot, és addig húztam a bikini- alsóját, míg az is a földön nem kötött ki.

Visszatoltam Kate-et az ágyra, majd követtem; a térdemmel széttártam a lábát, hogy közéjük férjek. Minden porcikám azonnal benne akart lenni, de attól félttem, Kate túl törekeny. A viláért sem akartam volna bántani vagy megijeszteni a bennem lakozó szörnyvel, ami egy éve nem evett. A szörnyvel, aki csak egy nőre éhezett. Csak az ő teste, illata és a puncija tökéletes íze szólított meg engem.

A gondolat akkor fogalmazódott meg bennem, amikor elképzeltem, hogy más emberekkel lehet. Ki tudja, milyen csábító ajánlatok érhettek a gyász alatt, miközben azt hitte, soha többé nem lát viszont? Gyorsan félresöpörtem ezt a gondolatot. Megbocsátanám neki, hiszen valójában nekem volt szükségem az ő megbocsátására, amiért egy éven át a pokolban kellett vergődnie miattam.

Nyögve lejjebb másztam, és elmerültem a combjai közötti édes mennyországban. Mocskos szavakat lihegtem a nedves bőrébe, az ujjaimat a hüvelyébe dugtam, próbálgattam, felidézve, hogyan szerettem...

– Még mindig olyan, mintha álmodnék. Nem hiszem el, hogy ez megtörténik – zihálta a hajamba túrva.

A kurva életbe, hát nem valami jelenés vagyok én! Hanem a férje! Feljebb húzódtam. Forrón szájon csókoltam, és a farkam hegyét a lábai közti nyíláshoz nyomtam.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nem álmodsz. Igazi vagyok. Ez... – Beléhatoltam, olyan mélyen, amennyire csak tudtam. – Ez igazi.

Megfeszült a háta, és Kate lihegni kezdett a számba. Istenem, gyönyörű volt. Millió eltemetett emlék bukkant felszínre abban a pillanatban. Az első alkalom, amikor megdugtam. És az utolsó. Az alkalmak, amikor rávettem, hogy örült, mocskos dolgokat mondjon a pillanat hevében. Amikor én még mocskosabb ígéreteket fogadtam meg és teljesítettem.

Végighúztam az ajkaimat a nyaka ívén.

– És amikor elélvezel, Kate, tudni fogod te is, hogy ez a valóság. Egy álom sem tud olyat csinálni veled, mint én.

Kihúztam a farkam, csak hogy ismét bedughassam, ezúttal lassabban, kiélvezve annak minden egyes pillanatát, hogy a testünk egygyé válik. Kate halkan felkiáltott, és a vállamba mélyesztette a körmét. Basszus, de hiányzott már ez a hang! Madarak, sziklához csapódó hullámok, szimfonikus zenekar. Ezeket megkaphatják mások! Az egyetlen hang, amit hallani akartam, az a feleségem alélt sikolya volt, miközben én szédülten baszom őt.

– Na, ezt már igazinak érzed, édesem? – A hangsúly kedvéért erősen belöktem magam, amitől a csípőnk szorosan összetapadt.

– Igen... igen.

A szavakat még egy ideig ismételte a mozdulataim ritmusára.

Egy örökkévalóságig képes lettem volna ezt csinálni.

Meg is tenném.

Megtehetnénk...

Ismét megcsókoltam, lassan és elmélyülten, azt kívánva, bár megállíthatnám az időt, és örökre itt maradhatnánk. Azok után, amin keresztülmentünk, többórányi dugást és többszörös húszperces orgazmusokat érdemeltünk. Nem voltam felkészülve arra, milyen intenzív